

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010036
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010036.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala-Ďurček, s.r.o., AK so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava 1, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne zo dňa 29. januára 2013, č. RP/001/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/001/2013 zo dňa 29. januára 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 500 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v K.

Odôvodnenie

Rozhodnutím Rady č. RP/001/2013 zo dňa 29. januára 2013 vydanom v správnom konaní č. 454-PLO/O-5453/2012 odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. postupom podľa ustanovenia § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodala odporkyni súvislý záznam z vysielania programu „Extrémne rodiny“ zo dňa 18. júna 2012 o cca 21:30 hod. vysielaného na programovej službe JOJ. V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že Rada písomnosťou č. 3449/2012 zo dňa 25. júna 2012 doručenou navrhovateľke dňa 27. júna 2012 si vyžiadala od navrhovateľky súvislý záznam z vysielania programu Extrémne rodiny zo dňa 18. júna 2012 odvysielaného na programovej službe JOJ o cca 21:30 hod. a to v lehote sedem dní od doručenia predmetnej žiadosti. Navrhovateľka napriek tejto výzve predmetný záznam z vysielania nedodala. Následne odporkyňa na svojom zasadnutí dňa 23. októbra 2012 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči vysielateľovi MAC TV, s.r.o. vo veci možného porušenia ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodala odporkyni súvislý záznam z vysielania programu „Extrémne rodiny“

zo dňa 18. júna 2012 o cca 21:30 hod. vysielaného na programovej službe JOJ. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľke doručené dňa 9. novembra 2012 na základe čoho začalo správne konanie č. 454-PLO/O-5453/2012. V oznámení o začatí správneho konania bola navrhovateľka zároveň vyzvaná, aby sa k predmetnému konaniu v lehote 10 dní vyjadrila a to v súlade s ust. § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Správny poriadok.

Odporkyňa v rozhodnutí poukázala na skutočnosť, že konanie správneho orgánu sa nezačalo vyžiadaním si záznamu z vysielania, ale až doručením oznámenia o začatí správneho konania pre možné porušenie zákona. Povinnosťou vysielateľa je uchovávať súvislý záznam z vysielania a doručiť ho Rade na požiadanie. Teda povinnosť neukladá vysielateľovi Rada, ale samotný zákon v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. Predmetný list, ktorým si Rada vyžiadala záznam z vysielania podpísal jej predseda, ktorý za Radu koná navonok v súlade s ust. § 11 ods. 1 zákona.

Požiadavku navrhovateľky na vydávanie samotných rozhodnutí, ktorými Rada vyžaduje súvislý záznam z vysielania spochybnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní 5/SŽ/18/2011, kde sa plne priklonil k názoru Rady.

Navrhovateľka ďalej namietala v administratívnom konaní, že za porušenie povinností uvedených v § 19 ods. 1 písm. a/ a § 16 ods. 3. písm. l/ uložiť súhrnný trest, čo však nie je pravda, nakoľko k porušeniu uvedených povinností nemohlo dôjsť odvysielaním toho istého programu, nakoľko v prípade porušenia § 19 ods. 1 cit. Zákona bol sankcionovaný za obsah programu. Naopak v prejednávanom prípade došlo k porušeniu § 16 ods. 3 písm. l/ cit. zákona nedodaním záznamu z vysielania a teda navrhovateľke uniká podstata použitia analógie v práve.

Navrhovateľka taktiež namietala, že odpadol dôvod konania, nakoľko Rada si predmetný záznam z vysielania sama zhotovila pre účely konania 339-PLO/O-4385/2011, č. 340-PLO/O-4386/2012 a 359-PLO/O-4596/2012 a že účel ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. bol naplnený. Rada bola toho názoru, že účelom ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. je vykonávanie zákonnej kompetencie, dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v danej oblasti. Toto vyplýva aj z doterajšej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3SŽ/59/2008 a 5SŽ/37/2011.

Pokiaľ išlo o navrhovateľkou namietanú proporционаlitu zásahu Rady do práv vysielateľa v súvislosti so sankcionovaním za nedodanie záznamu, zákon na skúmanie proporционаlity priestor nedáva, nakoľko povinnosť stanovená ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. je jednoznačná, teda tak, že vysielateľ je povinný na žiadosť Rady záznam z vysielania predložiť.

Pokiaľ išlo o navrhovateľkou namietanú proporционаlitu medzi právom sám sa neobviňovať a právom Rady sama si zhotoviť záznam z vysielania a z toho vyplývajúceho sankcionovania navrhovateľky za nedodanie záznamu z vysielania poukázala Rady na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011, 8SŽ/15/2011, 8SŽ/29/2011, 2SŽ/11/2012) z ktorých vyplýva, že Rada môže využiť oba spôsoby získania záznamu z vysielania.

Ďalšou námietkou navrhovateľky bolo poukazovanie na to, že nebol povinný predložiť záznam z vysielania poukazujúc na to, že táto povinnosť zasahuje do navrhovateľkiných práv, t.j. práva na inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať sám seba. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Bykov c/a Ruská federácia. Odporkyňa v rozhodnutí argumentovala doterajšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011, 8SŽ/15/2011.

Pri ukladaní sankcie Rada zohľadnila aj skutočnosť, že navrhovateľka sa porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustila už v minulosti a pri určovaní výšky sankcie vzala do úvahy najmä mieru zavinenia (objektívna zodpovednosť za správny delikt) spočívajúci v opakovanom porušení zákonnej povinnosti, rozsahu a dosahu vysielania, kedy je navrhovateľka multiregionálnym vysielateľom podľa § 3 písm. q/ zákona č. 308/2000 Z. z., trvania a následkov porušenia (nejde o trvajúci delikt a následok spočíval v tom, že si záznam z predmetného vysielania musela vyhotoviť Rada sama), závažnosť správneho deliktu, ktorú hodnotila pre opakovanie deliktu ako stredne vysokú. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by došlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany navrhovateľky.

Vo podanom opravnom prostriedku podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), doručenom najvyššiemu súdu dňa 21. marca 2013 proti hore uvedenému rozhodnutiu navrhovateľka predovšetkým namietala, že napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť

napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ išlo o nesprávne právne posúdenie poukázal na viacčinný súbeh správnych deliktov a neaplikovanie absorpčnej zásady a poukázal na rozhodnutie EŠLP Beian c/a Rumunsko, III. ÚS 192/06, 8SŽ/24/2011, 5SŽ/25/2011 a pod. Poukázal na to, že voči navrhovateľke začalo dňa 12. septembra 2012 konanie č. 339-PLO/O-4385/2012 za porušenie ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s odvysielaným programom Extrémne rodiny zo dňa 18. júna 2012 o cca 21:30 hod. Navrhovateľka poukázala na nutnosť použitia absorpčnej zásady na viacčinný súbeh správnych deliktov. Poukázala, že za predmetný program bola sankcionovaná v inom konaní a to podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. a to rozhodnutím Rady č. RP/003/2013. Pokiaľ ide o namietanú vadu konania žalovanej, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia poukázala na porušovanie čl. 6 Dohovoru ako aj čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a to v súvislosti so spôsobom ako sa získava dôkaz proti žalobkyni v súvislosti s administratívnym konaním a sebaobviňovaním v tomto administratívnom trestaní. Súhlasil s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že neexistuje v judikatúre EŠLP rovnaký(totožný) prípad, avšak namietal nedostatok eurokonformného výkladu čl. 6 Dohovoru a poukázal na rozhodnutie EŠLP Funke c/a Francúzsko, Allen c/a Veľká Británia a pod. Poukázal, na skutočnosť, že uloženej zákonnej povinnosti predložiť záznam z vysielania neznamená, že takáto povinnosť môže byť v rozpore s ústavou. V odvolaní zopakoval ďalej námietky, ktoré uviedol vo svojom vyjadrení k začatiu správneho konania č. 454-PLO/O-5453/2012 z 25. januára 2013. Na základe toho žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Z obsahu jej vyjadrenia vyplýva, že sa pridrižiava dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí. Poukázala, že navrhovateľkine námietky nie sú dôvodné a poukázala na doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach, t.j. v veciach kedy navrhovateľka nepredložila záznam z programu v súlade ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. Pokiaľ išlo o súbeh deliktov v tomto prípade (nedodanie záznamu z vysielania) a sankcionovanie vysielateľa za obsah programu Extrémne rodiny podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. išlo o dva rozdielne správne delikty a preto nebol dôvod ukladať za ne súhrnný trest. Odporkyňa namietala, že navrhovateľke unikla podstata použitia analógie v práve, ktorá sa použije v prípade, ak absentuje právna úprava pre vopred nepredpokladanú situáciu, ktorá v istom okamihu nastane, pričom navrhovateľkou namietaná konštrukcia túto mieru prekračuje. Odporkyňa ďalej poukázala, že navrhovateľkou udávané rozhodnutia EŠLP vo veci Funke c/a Francúzsko, Chambaz c/a Švajčiarsko v ktorých EŠLP uviedol, že nie je možné požadovať aktívnu súčinnosť pri získavaní vecných dôkazov sa nevzťahujú na zákonom uloženú povinnosť archivovať záznam z vysielania a predložiť ho na požiadanie Rade. V ďalšom odporkyňa poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011, 8SŽ/15/2012, 8SŽ/29/2012) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 12/2013, IV. ÚS 26/2013). Vzhľadom na uvedené má odporkyňa za to, že jej rozhodnutie má všetky zákonné náležitosti a je riadne odôvodnené a vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov a preto ho navrhla ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 20. februára 2014 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona, vysielateľ je povinný, uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 64 ods. 1 Zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby, okrem vysielateľa prostredníctvom internetu, od 165 € do 6638 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 1659 €, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že odporkyňa listom č. 3349/2012 zo dňa 25. júna 2012 požiadala navrhovateľku o zaslanie súvislého záznamu vysielania programu Extrémne rodiny zo dňa 18. júna 2012 odvysielaného v čase od 21:30 hod. Z obsahu pripojeného spisu je zrejmé, že navrhovateľka predmetný záznam z vysielania odporkyni nepredložila.

Tvrdenie navrhovateľky o povinnosti odporkyne vyžiadať predmetný záznam formálnym rozhodnutím, považoval najvyšší súd za nedôvodné, nakoľko v zmysle § 5 ods. 1 písm. m/ zákona 308/2000 Z. z., je Rade zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania, zákonodarca nepredpokladal pri takomto úkone rozhodovanie o vyžiadaní. Nejedná sa o zásah do práv vysielateľov - ukladanie povinností, ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, nakoľko povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, táto je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo zákona (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.). Rovnako gramatickým výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona 308/2000 Z. z. je potrebné dôjsť k rovnakému vyššie uvedenému záveru, nakoľko zákonodarca v súvislosti s poskytovaním záznamov používa termín vyžiadanie nie rozhodnutie.

Pokiaľ navrhovateľka odporkyni predmetný záznam z vysielania nepredložila, je nepochybné, že si navrhovateľka nespĺnila zákonom stanovenú povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. Následkom toho vznikla odporkyni povinnosť rozhodnúť o uložení pokuty podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Pokiaľ navrhovateľka namietala súbeh so správnym deliktom v konaní vedenom u odporkyne, za ktoré jej bola podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. uložená pokuta za obsah programu Extrémne rodiny odvysielaného dňa 18. júna 2012, aj najvyšší súd dospel k zhodnému názoru ako odporkyňa, že ide o dve samostatné porušenia zákona, ktoré spolu nijako nesúvisia a preto nebol dôvod prejednať ich v spoločnom konaní a uložiť navrhovateľke súhrnný trest. Ak by totiž platil záver ku ktorému dospela navrhovateľka, tak by potom vo všetkých prípadoch porušenia zákona č. 308/2000 Z. z., ktorých by sa navrhovateľka dopustila v čase administratívneho konania o akomkoľvek inom porušení citovaného zákona, museli byť tieto prerokované spolu, čo by viedlo k situácii, že by nemohlo dôjsť k skončeniu ani jedného administratívneho konania začatého odporkynou voči navrhovateľke. Toto by sa však priechilo

účelu zákona č. 308/2000 Z. z., ktorým je naplnenie verejného záujmu v oblasti vysielania a retransmisie a ochrane záujmov občanov.

Pokiaľ ide o porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (*nemo tenetur se ipsum accusare*) môže podľa ustálenej judikatúry EŠLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte. Podrobne sa uvedenou problematikou zaoberal na podnet navrhovateľky aj Ústavný súd Slovenskej republiky v svojich uzneseniach IV. ÚS 12/2013 a IV. US 47/2013, pričom tieto závery sú navrhovateľke ako aj odporkyni dostatočne známe z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach opravného prostriedku navrhovateľky dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebola úspešná.

Podľa položky 10 písm. g/ sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona o súdnych poplatkoch účinného od 1. októbra 2012 za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu vo veciach regulácie v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb, (§ 17 ods. 7, § 49 ods. 8, § 51 ods. 8, § 52 ods. 6, § 54 ods. 4, § 58 ods. 3, § 60 ods. 6 a 7, § 61 ods. 4, § 63 ods. 3, § 64 ods. 6, § 68 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov) ak rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky je 500 €.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

